

Arrest

nr. 214 308 van 19 december 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 20 oktober 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 14 april 2017 een tweede keer asiel aan. Op 31 mei 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, N. A. (...), verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnische Hazara en sjitische moslim te zijn, en dat u afkomstig bent uit Mazar-i-Sharif (provincie Balkh). U bent geboren op de twaalfde van de vierde maand van 1370 (=3 juli 1991).

Toen u vijf à zes jaar oud was vluchtte u met uw moeder naar Mashad (Iran) omdat de Taliban naar Mazar-i-Sharif aan het oprukken waren. In Mashad woonde u bijna twintig jaar tot u, in de elfde of de twaalfde maand van 1393 (=januari/februari/maart2015), door de Iraanse autoriteiten werd opgepakt en het land werd uitgezet omdat u niet over verblijfspapieren beschikte. U ging wonen bij uw tante in Mazar-i-Sharif. Een maand of twee voor uw vertrek uit Afghanistan kwam het hoofd van de arbaki's, genaamd Ghulam Hussain Sholgara, samen met één van zijn mannen naar uw huis. Omdat u uit Iran kwam en werkloos was, vroegen ze u om bij hen aan te sluiten of hen financieel te ondersteunen. U wou dit niet en besloot om Afghanistan te verlaten. Uw tante vond voor u een smokkelaar en drie weken nadat deze arbaki's een vierde keer bij u langskwamen verliet u, op de vier- of vijfentwintigste van de zesde maand van 1394 (=15/16 september 2015), Afghanistan. Via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland kwam u op 20 november 2015 in België aan. U vroeg twee dagen later asiel aan. Na uw vertrek kwamen deze arbaki's nog één keer naar uw tante op zoek naar u.

U verklaarde niet terug te kunnen naar Afghanistan, omdat u vreest dat de arbaki's u oftewel geld zullen proberen af te troggelen oftewel zullen dwingen om bij hen aan te sluiten. Hiernaast vreest u de algemene onveiligheidssituatie in Afghanistan alsook dat de gevechten rond Mazar-i-Sharif op de stad zouden kunnen overslagen. Bovendien vreest u dat de taliban u zullen vermoorden moesten ze u tegenhouden, gezien u een Sjiitische Hazara bent met een Iraans accent.

Ter staving van uw asielrelaas legde u de kopieën van een viertal foto's neer die uw verblijf in Iran dienen te staven.

Op 17 maart 2017 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming omdat er aan de door u beweerde vervolging geen enkel geloof gehecht kon worden. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 14 april 2017 diende u een tweede asielaanvraag in. U herroept uw verklaringen tijdens uw eerste asielprocedure en verklaart dat u in werkelijkheid altijd in Iran hebt geleefd. U kan niet terug naar Afghanistan, een land dat u volledig vreemd is en waar u zegt niet te beschikken over een netwerk.

Ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag legde u volgende documenten neer: kopies van de huidige amayesh-kaarten (identiteitsbewijs van Afghaanse vluchtelingen in Iran) van uw familieleden, een kopie van uw vroegere amayesh-kaart, een foto van het paspoort van uw broer die een studentervisum heeft, een foto van uzelf en uw familie, kopies van schooldocumenten van uzelf, en een kopie van uw werkvergunning in Iran, en enveloppes waarmee deze documenten naar u zijn opgestuurd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Uw eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal afgewezen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielmotieven en omdat Balkh, uw regio van afkomst, niet werd beschouwd als

gebukt gaand onder een gewapend conflict met een reëel risico voor burgers op ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld. Na onderzoek blijkt dat de nieuwe elementen die u hebt aanbracht in uw tweede asielaanvraag de initiële beoordeling van uw nood aan bescherming niet kunnen wijzigen.

Gevraagd naar uw vrees ten opzichte van Afghanistan, antwoordt u nu niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan aangezien dit land u vreemd is aangezien u altijd in Iran hebt gewoond en dat u er niet over een netwerk beschikt (CGVS, p.23). Deze verklaringen zijn echter volledig ongelooftwaardig.

Daar waar het Commissariaat-generaal eventueel zou kunnen begrijpen dat u op basis van dubieuze adviezen probeerde om uw verblijfsstatus in Iran anders voor te stellen (CGVS, p.7), dient echter te worden opgemerkt dat u niet louter daarover heeft gelogen. U gaf een andere geboortedatum, geboorteplaats en zelfs geboorteland op, stelde de scholing die u had genoten verkeerd voor, verzon de dood van uw vader en moeder, ontkende het bestaan van uw broers en zussen en verdraaide zo uw familiesituatie, loog over de herkomst van het geld voor uw reis tot België en legde valse verklaringen af over uw reisweg en uw contacten met uw familie in Iran vanuit België. Deze verregaande vorm van fraude roept ernstige vraagtekens op bij uw algemene geloofwaardigheid en maakt dat niet zomaar geloof kan worden gehecht aan de verklaringen die u heden aflegt. Naast de cruciale bedrieglijke verklaringen over uw identiteit en uw levenssituatie, verzon u tijdens de eerste asielaanvraag bovendien een asielrelaas over uw vrees ten overstaan van Afghanistan. U liet niet enkel een element van uw levensomstandigheden weg, u manipuleerde doelbewust uw identiteit en familiaal netwerk en bereidde een verhaal voor met de bedoeling de Belgische asielinstanties te misleiden in de beoordeling van uw nood aan bescherming.

U stelt nu dat uw ouders in werkelijkheid wel degelijk nog leven en dat zij niet degene zijn die u tijdens uw eerste asielaanvraag had aangeduid als uw ouders. Die personen zijn eigenlijk uw oom en tante. Ook over uw broers en zussen hebt u niet de waarheid verteld. Het Commissariaat-generaal ziet niet in waarom u zou liegen over de namen van uw ouders en het feit dat zij nog leven. U hebt daar ook geen afdoende uitleg voor gegeven, en houdt het erop dat u over alles hebt gelogen omdat u vreesde te worden teruggestuurd (CGVS, p.7). Daarmee blijft de mogelijkheid open dat u ditmaal uw verklaringen aanpast om beter aan te sluiten bij de informatie op de documenten die u neerlegt in de huidige procedure.

Over die documenten moet vooreerst het volgende opgemerkt worden. Ondanks het feit dat u van bij het begin van uw asielprocedure reeds bent geweest op uw medewerkingsplicht en het belang van documenten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten, hebt u nagelaten om ook maar een enkel origineel document voor te leggen in deze procedure. U bent daar op geweest tijdens uw gehoor en verklaart dan het u niet erg nodig of nuttig leek om originele documenten voor te leggen (CGVS, p.14). Op het einde van gehoor bent u nogmaals aangespoord om originele documenten voor te leggen, alsook foto's die uw beweerde familieband kunnen ondersteunen (CGVS, p.22). U hebt op 31 oktober 2017 documenten neergelegd op het CGVS. Uit de feitelijke vaststellingen blijkt niet alleen dat u opnieuw hebt verzuimd om authentieke stukken voor te leggen, maar ook dat het gaat om fotokopieën van dezelfde documenten die u reeds hebt getoond tijdens het gehoor. Uit uw handelingen blijkt aldus duidelijk het gebrek aan ernst waarmee u deze asielprocedure bejegt. In het licht van de bekentenis dat u tijdens de vorige asielprocedure gelogen hebt mag men van u verwachten dat u deze keer alle nodige stappen zet om de Belgische asielinstanties te overtuigen dat u ditmaal waarachtige en betrouwbare verklaringen aflegt door deze te staven met bewijskrachtige stukken. Dat geldt des te meer daar u zelf verwijst naar het feit dat u documenten hebt om aan te tonen dat u deze keer de volledige waarheid zou vertellen (CGVS, p.22). Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan geen bewijswaarde worden verleend, iets wat u trouwens ook uitdrukkelijk is gezegd tijdens het gehoor (CGVS, p.15). Bij uw stellige bewering dat het onmogelijk is dergelijke documenten te vervalsen (CGVS, p.15) moet het nodige voorbehoud worden gemaakt. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die is toegevoegd aan het administratief dossier blijkt namelijk het tegenovergestelde (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI-focus, landeninfo nr. 1).

Ook bij de verklaringen die u hebt afgelegd over deze documenten rijzen ernstige twijfels: zo verklaart u dat u in het jaar 1394 (=2015-2016 in de Westerse kalender) voor het eerst een Iraanse arbeidsvergunning hebt verkregen. In het begin van jaar werd volgens u aangekondigd dat een geldige arbeidsvergunning verplicht gesteld was (CGVS, p.6). In werkelijkheid is de verplichte combinatie van arbeidsvergunning en amayesh-kaart reeds ingegaan bij de 9e amayesh-kaart, en werd daarover reeds bericht gedaan in 2013 (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI-focus, landeninfo nr. 3).

Dat u altijd een amayesh-kaart had tijdens uw verblijf in Iran, en hiervan niet op de hoogte was, is weinig aannemelijk. U zegt ook te denken dat elke verlenging van de amayesh-kaart evenveel kostte, en dat u zich niet kan herinneren dat de prijs veranderde (CGVS, p.20). Ook hier zijn uw verklaringen strijdig met de informatie. De sterke schommelingen in de vergoeding die men vraagt voor het verlengen van de amayesh-kaart is immers een gekend pijnpunt (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI-focus, landeninfo nr. 3). Gezien uw leeftijd zou u verschillende dergelijke verlengingen hebben meegemaakt als volwassene, waardoor het nauwelijks ernstig te nemen valt dat u hiervan niet zou weten. Dat geldt ook voor uw bewering dat u voor de vervaldatum van de kaart naar het juiste kantoor moest gaan om de verlenging te regelen (CGVS, p.12). In werkelijkheid hebben amayesh-houders niet te kiezen wanneer zij dit doen en bepaalt de Iraanse overheid wanneer zij deze procedure organiseert, en communiceert dit dan aan de Afghaanse gemeenschap in Iran (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI-focus, landeninfo nr.3). Toen u ongeveer 18 jaar was hebben de Iraanse autoriteiten zelfs een verlenging georganiseerd via een online platform (zie het aan het administratief dossier toegevoegde artikel, landeninfo nr. 6), iets dat u zich kennelijk ook niet herinnert (CGVS, p.13). Uw lacuneuze kennis over de documenten die het verschil maken tussen een legaal en illegaal verblijf in Iran klemt des te meer omdat u tijdens uw eerste asielaanvraag ook werd bevraagd over uw verblijf in Iran en toen aangaf niets te weten over de amayesh-kaarten. Dat u hier tegenin brengt dat u vorige keer hebt gelogen over alles en nu met adressen en wegbeschrijvingen kan tonen dat u ditmaal de waarheid vertelt (CGVS, p.22) maar toch onwetend blijkt over de belangrijkste aspecten van de amayesh-kaarten, wijst eerder op het ingestudeerde karakter van uw verklaringen hieromtrent. Een verdere aanwijzing dat u het langdurig verblijf in Iran verkeerd voorstelt ligt in het feit dat u weet dat de "Liwa Fatimiyoun" onder Iraans bevel in Syrië vecht. Dat deze militaire eenheid hoofdzakelijk bestaat uit Afghanen lijkt u dan weer niet te weten (CGVS, p.11), wat vreemd is voor iemand die in die periode in Iran verbleef (zie het aan het administratief dossier toegevoegde artikel, landeninfo nr. 4). Dat u ook geen enkele organisatie kan vermelden die steun biedt aan Afghaanse vluchtelingen in Iran, doet eveneens de wenkbrauwen fronsen (CGVS, p.15).

Verder vallen ook nog tegenstrijdigheden op: u verklaart eerst nog dat al uw familieleden in de stad Mashad in Iran wonen als er specifiek wordt gevraagd naar uw uitgebreide familie (CGVS, p.9). Vervolgens wijzigt u uw verklaringen door toe te geven dat u in Mazar-e Sharif een tante hebt wonen, met wie u niet zo vaak contact zegt te hebben (CGVS, p.10). Aan het einde van het gehoor beweert u plots zelfs dat u eigenlijk geen contact meer hebt met die tante ten gevolge van een ruzie tussen uw vader en uw tante voor uw geboorte (CGVS, p.23), iets wat u eerder niet vermeld had. Dat u deze toevoeging pas doet als u wordt gevraagd waarom u niet naar Mazar zou kunnen terugkeren, doet eerder vermoeden dat deze laattijdige aanpassing een opportunistische inslag heeft. U hebt tijdens uw eerste asielprocedure ook nergens verwezen naar enig probleem tussen uzelf en uw tante of haar familie. U verklaarde integendeel nog altijd met haar en haar zoon in contact te staan. Indien u zorgvuldig een web van leugens hebt gesponnen om de kans op een terugkeer naar Iran en Afghanistan te minimaliseren, zoals u verklaart (CGVS, p.7) zou daar logischerwijs uit volgen dat u de verhouding tussen uzelf en uw tante niet zo rooskleurig voorgesteld hebben.

Gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen over uw familietoestand en verblijf in Iran heeft u het niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u hebt neergelegd kunnen deze beoordeling niet ombuigen. Zoals opgemerkt gaat het telkens om fotokopieën waaraan geen bewijswaarde toegekend kan worden, behalve in het geval van de enveloppes. Deze houden echter geen enkel verband met uw gegronde vrees voor vervolging en kunnen ook dienstig zijn ter staving van uw beweerde langdurige verblijf in Iran. Over de foto waarop u samen met uw moeder te zien zou zijn dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op geen enkele wijze kan oordelen over de omstandigheden waarin deze gemaakt werd en de authenticiteit van wat erop staat.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de

Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot uw geboorte en langdurig verblijf in Iran, blijft de inschatting in uw eerste asielprocedure overeind. Bijgevolg dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2016, als in 2017 vonden er ook enkele aanvallen op “high-profile” doelwitten plaats. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in het district Chemtal. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie Balkh scoort in zijn geheel relatief laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Balkh. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker gaat dieper in op de definiëring van het begrip ‘vluchteling’ door artikel 1 van het Verdrag van Genève en past de vier elementen van deze bepaling als volgt toe op zichzelf:

“zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoekers bevinden zich hier in België, waar ze hun aanvraag tot asiel hebben ingediend op 10 november 2015.

een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21- 22).

Op basis van de verklaringen van verzoeker wordt door verweerster geconcludeerd dat hij geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming heeft kunnen aantonen.

Verweerster neemt verzoeker kwalijk omdat hij in zijn eerdere asielaanvraag de Belgische asielinstantie doelbewust misleid heeft.

Verweerster stelt langs ene kant dat ze eventueel kan begrijpen dat verzoeker op basis van dubieuze adviezen zijn verblijf in Iran anders voorstelde.

Langs andere kant neemt ze verzoeker kwalijk om beschuldigt ze hem van fraude. Verzoeker stelt niet dat hij heilig is. Verzoeker heeft zware fout gemaakt door het advies van anderen te volgen. Hiervoor is hij genoeg gestraft geweest door jarenlang in een uitzichtloze situatie te leven.

Verweerster stelt dat verzoeker deze keer zijn verklaringen aanpast om beter aan te sluiten bij de informatie op de documenten die hij neerlegt in zijn huidige procedure.

Verzoeker meent dat hij deze keer volledig meewerkt in het onderzoek. Verzoeker heeft deze keer documenten voorgelegd die gemakkelijk verifieerbaar is door verweerster. Een simpele contact met het UNHCR zal het verblijf van verzoeker en zijn gezin in Iran als Afghaanse vluchtelingen bevestigen.

Verzoeker heeft gekleurde kopieën van de identiteitskaarten van zijn familie neergelegd. Verzoeker kan de originele stukken niet neerleggen omdat zijn familie deze stukken zelf nodig hebben.

Verweerster neemt verzoeker kwalijk omdat hij bepaalde informatie over Ameyesh kaart niet wist. Verzoeker meent dat hij deze keer eerlijk geantwoord heeft. Verzoeker meent dat verweerster hem straft voor zijn leugens die hij in zijn eerste asielaanvraag verteld heeft.

Iedereen maakt fouten. Verzoeker heeft dit beseft en zelf het initiatief genomen om niet in beroep te gaan tegen de eerste negatieve beslissing van verweerster.

Verweerster neemt verzoeker kwalijk omdat hij niet liwa Fatimion hoofdzakelijk uit Afghanen bestaat.

Verzoeker wenst te verwijzen naar pagina 11 van het gehoorverslag waaruit blijkt dat de vraag zelf zeer vaag is:

Wie zijn de leden van de die groep?

Ik weet niemand, ik weeg geen leden van die groep.

Men mag van verweerster verwachten dat hij in dit geval de vraag anders formuleert. Bv. Vechten Afghanen ook in liwa Fatimoyoun?

Wie zijn de leden is een vraag die als volgt kan begrepen worden:

De commandant, onder bevelhebber en soldaten

Wat betreft de Amaesh kaarten wenst verzoeker te verwijzen naar pagina 12 van het gehoorverslag waaruit blijkt dat zijn vader zich altijd bezig hield met deze zaak. Bovendien heeft verzoeker meerdere doorleefde antwoorden gegeven over zijn leven als Afghaanse vluchteling in Iran.

Verweerster heeft dit dossier op een zeer magere wijze onderzocht. De reden hiervan was dat verzoeker in zijn eerste asielaanvraag gelogen heeft.

Verweerster heeft daarom dit dossier niet op een zorgvuldige wijze onderzocht.

Verzoeker gebruikt zelf het woord 'shora Afghanena' een term dat men alleen kan kennen als men effectief in Iran gewoond heeft.

Verzoeker wist wat BAFIA is.

Verzoeker kende het adres van dit kantoor.

Verzoeker wist hoeveel hij de laatste keer betaald heeft voor verlenging van zijn kaart. Verzoeker kende de naam van de bank

Verweerster stelt het volgende; :

Als het UNCHR kan bevestigen dat u daar als Afghaanse vluchteling leefde, dan zou dat belangrijk zijn, ze zijn een objectieve organisatie. (pagina 15)

Verweerster kon zelf contact opnemen met het UNCHR daar ze al in het bezit gesteld was van de nodige documenten van verzoeker en zijn familieleden.

Verweerster heeft nagelaten om dit te doen.

Verzoeker zal met het UNCHR contact opnemen om zijn verblijf in Iran te bevestigen.

Verzoeker zal in de loop van de procedure deze bewijzen voorleggen.

Verzoeker wenst verder naar de volgende stukken te verwijzen om zijn verblijf in Iran als Afghaanse vluchteling te bewijzen:

Schoolbewijs (stuk 3)

Een gekleurde kopie van blauwe kaart in Iran (stuk 4)

Een gekleurde kopie van de Afghaans vluchtelingkaart van zijn vader (stuk 5)

Een gekleurde kopie van de Afghaans vluchtelingkaart van zijn moeder (stuk 6)

Een gekleurde kopie van de Afghaans vluchtelingkaart van zijn zus (stuk 7)

Een gekleurde kopie van de Afghaans vluchtelingkaart van zijn zus (stuk 8)

Een gekleurde kopie van de Afghaans vluchtelingkaart van zijn broer (stuk 9)

Een gekleurde kopie van zijn arbeidskaart (stuk 10)

Een gekleurde kopie van Afghaanse paspoort van verzoekers broer (stuk 11)

Familiefoto's van verzoekers en zijn gezin (stuk 12)

De vertaling van deze stukken zal in de loop van de procedure voorgelegd worden.

Verzoeker wenst te verwijzen naar het Handboek van UNHCR waar in paragraaf 199 het volgende staat:

Tegenstrijdige en onnauwkeurig verklaringen zijn op zich niet voldoende om te besluiten tot een weigering van de vluchtelingenstatus. De onderzoeker heeft de verantwoordelijkheid om dergelijke verklaringen te evalueren in het licht van de verschillende omstandigheden van het dossier.

Het UNHCR werpt tevens op dat aan de kandidaat - vluchtelingen het voordeel van de twijfel gegund is, op voorwaarde evenwel dat zijn vluchtverhaal geloofwaardig is. Om de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling te beoordelen, dient rekening gehouden te worden met zijn persoonlijkheid o.m. zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen.

Verzoeker is laaggeschoold en door de gebeurtenissen in zijn leven en onderweg is hij volkomen getraumatiseerd geweest.

Verzoeker kan de bescherming van het land van herkomst niet inroepen omdat de lokale autoriteiten niet in staat zijn om zichzelf te beschermen."

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet laat verzoeker ten slotte nog het volgende gelden:

"Verweerster heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B - grond.

Hierbij wensen verzoekers te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de 'sliding scale':

"Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming".

Verzoeker heeft deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt door de bovenvermelde redenen. Hij is van oordeel dat hij in ondergeschikte orde in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- een kopie van een schoolbewijs (stuk 3);
- een kopie van een blauwe kaart in Iran (stuk 4);
- kopieën van de Afghaanse vluchtelingenkaarten van zijn vader (stuk 5), van zijn moeder (stuk 6), van zijn zussen (stukken 7 en 8) en van zijn broer (stuk 9);
- een kopie van zijn arbeidskaart (stuk 10);
- een kopie van het Afghaans paspoort van zijn broer (stuk 11);
- kopieën van familiefoto's van zijn gezin (stuk 12).

2.2.2. Op 13 november 2018 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij samen met het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van

mei 2018, p. 1-24 en 47-51, en de "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van EASO van juni 2018, p. 71-77 en 79.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden

in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoeker verklaart thans in zijn tweede asielaanvraag dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan aangezien dit land hem vreemd is nu hij altijd in Iran heeft gewoond en in Afghanistan niet over een netwerk beschikt. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat hij ongeloofwaardige verklaringen aflegde over zijn familietoestand en zijn verblijf in Iran. De commissaris-generaal overweegt hierbij dat (i) de verregaande vorm van fraude bij verzoekers eerste asielaanvraag ernstige vraagtekens oproept bij zijn algemene geloofwaardigheid en maakt dat niet zomaar geloof kan worden gehecht aan de verklaringen die hij heden aflegt, dat (ii) verzoeker heeft nagelaten om ook maar een enkel origineel document voor te leggen in deze procedure, dat (iii) ook bij de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd over de door hem neergelegde documenten ernstige twijfels rijzen, en dat (iv) er ook nog tegenstrijdigheden opvallen in verzoekers verklaringen.

Verzoeker slaagt er niet in de voorgaande motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen.

Vooreerst is de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, van oordeel dat de omstandigheid dat verzoeker bij zijn eerste asielaanvraag niet enkel gelogen heeft over zijn verblijfsstatus in Iran en zijn vluchtmotieven, doch ook over zijn geboortedatum, zijn geboorteplaats en zelfs zijn geboorteland, over zijn scholing, over de dood van zijn vader en moeder, over het bestaan van zijn broers en zussen, over de herkomst van het geld voor zijn reis naar België, over zijn reisweg en over zijn contacten met zijn familie in Iran vanuit België, maakt dat niet zomaar geloof kan worden gehecht aan de verklaringen die verzoeker thans aflegt. Dat verzoeker dergelijke bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd doordat hij het advies van anderen heeft gevolgd, doet hieraan geen afbreuk, net zomin als de omstandigheid dat hij hierdoor "*jarenlang in een uitzichtloze situatie*" zou hebben moeten leven.

Voorts ziet ook de Raad niet in waarom verzoeker thans voorhoudt dat zijn ouders in werkelijkheid wel degelijk nog leven en dat zij niet degene zijn die hij tijdens zijn eerste asielaanvraag had aangeduid als zijn ouders. Dat verzoeker hiervoor geen verklaring aanreikt, behoudens de zwakke verklaring dat hij over alles gelogen heeft omdat hij vreesde dat hij zou worden teruggestuurd (adm. doss., stuk 10, Gehoorverslag 20 oktober 2017, p. 7), wijst erop dat hij thans zijn verklaringen aanpast om deze beter te laten aansluiten bij de informatie op de documenten die hij in de huidige procedure neerlegt.

Waar verzoeker in het verzoekschrift poneert dat hij deze keer volledig meewerkt aan het onderzoek en dat hij deze keer documenten heeft voorgelegd die gemakkelijk verifieerbaar zijn, kan worden verwezen naar de volgende motieven van de bestreden beslissing:

"Ondanks het feit dat u van bij het begin van uw asielprocedure reeds bent geweest op uw medewerkingsplicht en het belang van documenten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten, hebt u

nagelaten om ook maar een enkel origineel document voor te leggen in deze procedure. U bent daar op gewezen tijdens uw gehoor en verklaart dan het u niet erg nodig of nuttig leek om originele documenten voor te leggen (CGVS, p.14). Op het einde van gehoor bent u nogmaals aangespoord om originele documenten voor te leggen, alsook foto's die uw beweerdde familieband kunnen ondersteunen (CGVS, p.22). U hebt op 31 oktober 2017 documenten neergelegd op het CGVS. Uit de feitelijke vaststellingen blijkt niet alleen dat u opnieuw hebt verzuimd om authentieke stukken voor te leggen, maar ook dat het gaat om fotokopieën van dezelfde documenten die u reeds hebt getoond tijdens het gehoor. Uit uw handelingen blijkt aldus duidelijk het gebrek aan ernst waarmee u deze asielprocedure bejegt. In het licht van de bekentenis dat u tijdens de vorige asielprocedure gelogen hebt mag men van u verwachten dat u deze keer alle nodige stappen zet om de Belgische asielinstanties te overtuigen dat u ditmaal waarachtige en betrouwbare verklaringen aflegt door deze te staven met bewijskrachtige stukken. Dat geldt des te meer daar u zelf verwijst naar het feit dat u documenten hebt om aan te tonen dat u deze keer de volledige waarheid zou vertellen (CGVS, p.22). Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan geen bewijswaarde worden verleend, iets wat u trouwens ook uitdrukkelijk is gezegd tijdens het gehoor (CGVS, p.15). Bij uw stellige bewering dat het onmogelijk is dergelijke documenten te vervalsen (CGVS, p.15) moet het nodige voorbehoud worden gemaakt. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die is toegevoegd aan het administratief dossier blijkt namelijk het tegenovergestelde (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI-focus, landeninfo nr. 1)."

Waar verzoeker nog aanvoert dat hij de originele identiteitskaarten van zijn familie niet kan neerleggen omdat zijn familie deze stukken zelf nodig heeft, beperkt hij zich tot een summiere verklaring (*post factum*) voor de in de bestreden beslissing aangehaalde vaststellingen, zonder evenwel deze vaststellingen *in concreto* te weerleggen. Bovendien betreft het niet enkel de identiteitskaarten van zijn familieleden waarvan verzoeker geen originele exemplaren heeft neergelegd, doch tevens zijn eigen amayesh-kaart, zijn schooldocumenten, zijn werkvergunning en familiefoto's, alle documenten waarvan niet wordt ingezien dat zijn familie deze nodig zou hebben en dat verzoeker er geen originele exemplaren van kan neerleggen. Uit de omstandigheid dat verzoeker, ondanks een eerder doorlopen asielprocedure, zonder afdoende uitleg geen enkel origineel document kan neerleggen dat zijn volledig nieuwe verklaringen zou kunnen staven, blijkt een gebrek aan ernst waarmee hij de asielprocedure bejegt, hetgeen tevens afbreuk doet aan de ernst van zijn vrees voor vervolging bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

Daarnaast merkt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden op dat ook bij verzoekers verklaringen over de documenten die hij heeft neergelegd ernstige twijfels rijzen. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

"zo verklaart u dat u in het jaar 1394 (=2015-2016 in de Westerse kalender) voor het eerst een Iraanse arbeidsvergunning hebt verkregen. In het begin van jaar werd volgens u aangekondigd dat een geldige arbeidsvergunning verplicht gesteld was (CGVS, p.6). In werkelijkheid is de verplichte combinatie van arbeidsvergunning en amayesh-kaart reeds ingegaan bij de 9e amayesh-kaart, en werd daarover reeds bericht gedaan in 2013 (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI-focus, landeninfo nr. 3). Dat u altijd een amayesh-kaart had tijdens uw verblijf in Iran, en hiervan niet op de hoogte was, is weinig aannemelijk. U zegt ook te denken dat elke verlenging van de amayesh-kaart evenveel kostte, en dat u zich niet kan herinneren dat de prijs veranderde (CGVS, p.20). Ook hier zijn uw verklaringen strijdig met de informatie. De sterke schommelingen in de vergoeding die men vraagt voor het verlengen van de amayesh-kaart is immers een gekend pijnpunt (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI-focus, landeninfo nr. 3). Gezien uw leeftijd zou u verschillende dergelijke verlengingen hebben meegemaakt als volwassene, waardoor het nauwelijks ernstig te nemen valt dat u hiervan niet zou weten. Dat geldt ook voor uw bewering dat u voor de vervaldatum van de kaart naar het juiste kantoor moest gaan om de verlenging te regelen (CGVS, p.12). In werkelijkheid hebben amayesh-houders niet te kiezen wanneer zij dit doen en bepaalt de Iraanse overheid wanneer zij deze procedure organiseert, en communiceert dit dan aan de Afghaanse gemeenschap in Iran (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI-focus, landeninfo nr.3). Toen u ongeveer 18 jaar was hebben de Iraanse autoriteiten zelfs een verlenging georganiseerd via een online platform (zie het aan het administratief dossier toegevoegde artikel, landeninfo nr. 6), iets dat u zich kennelijk ook niet herinnert (CGVS, p.13). Uw lacuneuze kennis over de documenten die het verschil maken tussen een legaal en illegaal verblijf in Iran klemt des te meer omdat u tijdens uw eerste asielaanvraag ook werd bevraagd over uw verblijf in Iran en toen aangaf niets te weten over de amayesh-kaarten. Dat u hier tegenin brengt dat u vorige keer hebt gelogen over alles en nu met adressen en wegbeschrijvingen kan tonen dat u ditmaal de waarheid vertelt (CGVS, p.22) maar toch onwetend blijkt over de belangrijkste aspecten van de amayesh-kaarten, wijst eerder op het ingestudeerde karakter van uw verklaringen hieromtrent. Een verdere aanwijzing dat

u het langdurig verblijf in Iran verkeerd voorstelt ligt in het feit dat u weet dat de “Liwa Fatimiyoun” onder Iraans bevel in Syrië vecht. Dat deze militaire eenheid hoofdzakelijk bestaat uit Afghanen lijkt u dan weer niet te weten (CGVS, p.11), wat vreemd is voor iemand die in die periode in Iran verbleef (zie het aan het administratief dossier toegevoegde artikel, landeninfo nr. 4). Dat u ook geen enkele organisatie kan vermelden die steun biedt aan Afgaanse vluchtelingen in Iran, doet eveneens de wenkbrauwen fronsen (CGVS, p. 15).”

Door louter te stellen dat hij deze keer eerlijk geantwoord heeft over de amayesh-kaart en dat zijn vader zich hier altijd mee bezighield, slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven te weerleggen of te ontkrachten. Immers, zelfs indien kan worden aangenomen dat verzoekers vader en zijn oudere zus alle administratie voor verzoeker regelden, ook wanneer deze al volwassen was, dan nog kan ervan worden uitgegaan dat verzoeker iets moet hebben opgevangen over de sterke schommelingen in de vergoeding die men vraagt voor het verlengen van de amayesh-kaart en over het gegeven dat de Iraanse overheid bepaalt wanneer zij de procedure tot verlenging van de amayesh-kaarten organiseert en de wijze waarop zij dit communiceert aan de Afgaanse gemeenschap in Iran. Bovendien kan dit niet verklaren hoe het komt dat verzoeker foutief verklaarde dat in het begin van het jaar 1394 (2015-2016 volgens de Westerse kalender) werd aangekondigd dat het verplicht was om een werkvergunning te hebben.

Hoewel verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat de vragen die hem gesteld werden over “Liwa Fatimiyoun” algemeen zijn, kan van hem, indien hij daadwerkelijk heel zijn leven als Afgaan in Iran heeft geleefd, toch worden verwacht dat hij hierover nog spontaan kan vertellen dat deze groep hoofdzakelijk bestaat uit Afghanen.

De kennis die verzoeker wel kan aantonen, zoals zijn kennis van het woord “*shora Afghanena*”, van “BAFIA”, van de kostprijs van de laatste verlenging van zijn amayesh-kaart en van de naam van de bank, doet aan de voorgaande conclusies aangaande zijn ongeloofwaardige verklaringen over zijn verblijf in Iran geen afbreuk. Deze kennis weegt immers niet op tegen de hogervermelde lacunes in zijn kennis over de documenten die het verschil maken tussen een legaal en illegaal verblijf in Iran, over een militaire eenheid die hoofdzakelijk bestaat uit Afghanen en over organisaties die steun bieden aan Afgaanse vluchtelingen in Iran. Bovendien kan deze kennis eenvoudig worden ingestudeerd en is ze niet voldoende om aan te tonen dat verzoeker als Afgaan altijd in Iran heeft geleefd.

Waar verzoeker nog aanvoert dat de commissaris-generaal zelf contact kon opnemen met het UNHCR om zijn verblijf in Iran te bevestigen, wordt er op gewezen dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Verzoeker is reeds van 20 oktober 2015 in België aangekomen en heeft reeds een eerdere asielaanvraag ingediend. Dat hij bijna drie jaar later in zijn verzoekschrift voor de Raad durft stellen dat hij met het UNHCR contact zal opnemen om zijn verblijf in Iran te bevestigen en dat hij hiervan in de loop van de procedure de bewijzen zal voorleggen, is stuitend en getuigt van een manifest gebrek aan medewerking bij de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Dit is *a fortiori* het geval nu verzoeker ter terechtzitting nog steeds geen enkel (begin van) bewijs voorlegt van zijn verblijf in Iran of zelfs nog maar van enige poging die hij heeft ondernomen om dit verblijf te staven.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoeker de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

“Verder vallen ook nog tegenstrijdigheden op: u verklaart eerst nog dat al uw familieleden in de stad Mashad in Iran wonen als er specifiek wordt gevraagd naar uw uitgebreide familie (CGVS, p.9). Vervolgens wijzigt u uw verklaringen door toe te geven dat u in Mazar-e Sharif een tante hebt wonen, met wie u niet zo vaak contact zegt te hebben (CGVS, p.10). Aan het einde van het gehoor beweert u plots zelfs dat u eigenlijk geen contact meer hebt met die tante ten gevolge van een ruzie tussen uw vader en uw tante voor uw geboorte (CGVS, p.23), iets wat u eerder niet vermeld had. Dat u deze toevoeging pas doet als u wordt gevraagd waarom u niet naar Mazar zou kunnen terugkeren, doet eerder vermoeden dat deze laattijdige aanpassing een opportunistische inslag heeft. U hebt tijdens uw eerste asielprocedure ook nergens verwezen naar enig probleem tussen uzelf en uw tante of haar familie. U verklaarde integendeel nog altijd met haar en haar zoon in contact te staan. Indien u zorgvuldig een web van leugens hebt gesponnen om de kans op een terugkeer naar Iran en

Afghanistan te minimaliseren, zoals u verklaart (CGVS, p.7) zou daar logischerwijs uit volgen dat u de verhouding tussen uzelf en uw tante niet zo rooskleurig voorgesteld hebben.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

In zoverre verzoeker met verwijzing naar artikel 199 van het *“Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status”* van UNHCR opwerpt dat tegenstrijdige en onnauwkeurige verklaringen op zich niet voldoende zijn om te besluiten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en dat aan de kandidaat-vluchteling het voordeel van de twijfel gegund is op voorwaarde dat zijn vluchtverhaal geloofwaardig is, gaat hij er enerzijds aan voorbij dat de proceduregids geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat hij er niet kan op steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten en anderzijds dat hij ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot zijn familietoestand en zijn verblijf in Iran, terwijl van hem minstens kan worden verwacht dat hij middels een coherent en waarachtig relaas aantoonde dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is, wat *in casu*, zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat, niet het geval is.

Door ter verklaring van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen nog voor te houden dat hij laaggeschoold is en dat hij *“door de gebeurtenissen in zijn leven en onderweg (...) volkomen getraumatiseerd (is) geweest”*, slaagt verzoeker er andermaal niet in de Raad te overtuigen. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij bij machte is om een correct zicht te bieden op zijn werkelijke verblijf en familietoestand en dit ongeacht zijn laaggeschooldheid. Daargelaten verzoekers blote beweringen dienaangaande, kan uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan op generlei wijze blijken dat traumatische ervaringen of laaggeschooldheid hem zouden verhinderd hebben om volwaardige verklaringen hierover af te leggen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker tijdens het gehoor in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Bovendien werd door verzoeker op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van psychologische problemen waardoor hij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren. Verzoeker brengt evenmin een medisch attest bij ter staving van zijn beweringen in dit verband.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (stuk 15, map met ‘documenten’) en die hierboven nog niet werden besproken, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert hierover terecht als volgt:

“Zoals opgemerkt gaat het telkens om fotokopieën waaraan geen bewijswaarde toegekend kan worden, behalve in het geval van de enveloppes. Deze houden echter geen enkel verband met uw gegronde vrees voor vervolging en kunnen ook dienstig zijn ter staving van uw beweerde langdurige verblijf in Iran. Over de foto waarop u samen met uw moeder te zien zou zijn dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op geen enkele wijze kan oordelen over de omstandigheden waarin deze gemaakt werd en de authenticiteit van wat erop staat.”

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt. Dat verzoeker alle stukken die hij op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) reeds had bijgebracht nogmaals voegt als bijlage bij zijn verzoekschrift, werpt hierop geen ander licht.

Waar verzoeker nog betoogt dat hij de bescherming van zijn land van herkomst niet kan inroepen omdat de lokale autoriteiten niet in staat zijn om zichzelf te beschermen, wijst de Raad er op dat vermits geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden verblijf in Iran en gebrek aan netwerk in Afghanistan, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst irrelevant is.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker, gelet op zijn ongeloofwaardige verklaringen over zijn familietoestand en verblijf in Iran het niet aannemelijk heeft gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in zijn hoofde een vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève zou bestaan. Om dezelfde redenen maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat deze motieven ertoe zouden leiden dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.4.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van voornoemde bepaling.

In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het

bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot uw geboorte en langdurig verblijf in Iran, blijft de inschatting in uw eerste asielprocedure overeind. Bijgevolg dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2016, als in 2017 vonden er ook enkele aanvallen op "high-profile" doelwitten plaats. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in het district Chemtal. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie Balkh scoort in zijn geheel relatief laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Deze informatie wordt genoegzaam bevestigd in het door verwerende partij bij aanvullende nota van 13 november 2018 aangebrachte EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van mei 2018 en de "Country Guidance: Afghanistan" van EASO van juni 2018 (zie: rechtsplegingsdossier, stuk 8). De voormelde motieven vinden aldus steun in het rechtsplegingsdossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS

uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.8. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient ten slotte te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.10. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN